

עלים

עליון קבוץ סעד

ג' מרחשון תשפ"ו | נח | 25.10.25 | גליון מס' 3414

הלוואי ומענן תרד עלינו קשת,
הלוואי שלעולם הזה יש תקנה...

הלוואי ויום יצמח מתוך סופה גועשת,
הלוואי ולא תאבד לעד המתנה.
הלוואי שהמדבר יצמיח עשב דשא,
הלוואי ועוד נשב בצל התאנה.

הלוואי שלא נכאב ואיש אחיו יאהב,
הלוואי ויפתחו שוב שערי גן עדן,
הלוואי ויתמזגו מזרח ומערב,
הלוואי הלוואי ונחדש ימינו כאן כקדם.

הלוואי ולא ישא עוד גוי אל גוי חרב,
הלוואי ולא ננטוש את דרך התקווה.
הלוואי והאדם יהיה רחום עד ערב,
הלוואי שיש סיכוי אחד לאהבה.

הלוואי שלא נכאב...

הלוואי / אהוד מנור

פתיחת שער חדש:

20:00

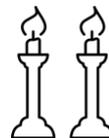
צאת שבת:

18:34

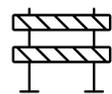
תהילים לנשים:

שחר סמיט

כניסת שבת:

17:40

סגירת שער חדש:

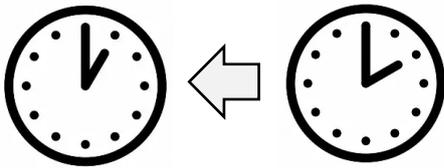
17:30

לוח זמנים – ימי החול:

05:05 ← 05:01	זמן טלית ותפילין
06:00	שחרית א'
06:45	שחרית ב'
08:41 ← 08:39	סוף זמן קריאת שמע
16:45	מנחה וערבית
16:53 ← 16:59	שקיעה
20:10	ערבית
21:00	ערבית ב' (שקד ג)

שינוי!

זמני ימי החול מעודכנים לפי שעון חורף, שמתחיל ביום א לפנות בוקר.

לוח זמנים – שבת נח:

17:40	הדלקת נרות
14:00	מנחה
17:50	מנחה, קבלת שבת וערבית
אליאב לזר	הלכה אקטואלית
06:45	שחרית א'
08:00	שחרית עדות המזרח
08:30	שחרית ב'
	תפילת ילדים
	שיעור פרשת שבוע
13:30	מנחה א'
14:00	מנחה (בבית שנון)
16:45	תהילים לילדים אפרת ביליה
16:50	תהילים לנשים שחר סמיט
17:00	מנחה עדות המזרח
17:30	מנחה ב'
18:34	צאת השבת

דבר הצורך

שני דברים עיקריים סחפו אחריהם השבוע שלל הודעות בקבוצת "סעד זה הבית", שהיא ליבו הפועם של הקיבוץ. האחד, מצבו של גן המשחקים החדש, אשר חווה יחס מזלזל ומלכלך שגרר דיון ארוך על מצב הנוער, אחריות ההורים, ומה שביניהם, ולאחר מכן גם פרגון לסיירת שנון שעמלה על נקיונו. השני, על מתן האפשרות למימוש הזכות הדמוקרטית להצביע על החלטות אסיפה, גם למי שלא יכול היה להגיע למועדון לחבר בשעה הנקובה, כל אחד מסיבותיו אשר יהיו.

בשני המקרים, ניתן היה לראות שהרוח הקיבוצית לא דועכת. הדאגה והאכפתיות מהמרחב הציבורי עדיין חשובים לכולנו, אם זה גן המשחקים, אם זה בע"ח משוטטים ומה שהם משאירים אחריהם, מצוקת מקומות החניה, ואם זה היום שבו מומלץ להוציא פסולת גושית, כדי שלא תישאר נטושה במסתור האשפה עד הפינוי הבא, כמו גם הרצון לשמוע ולהשמיע, לקחת חלק בהחלטות הנוגעות לאורח חיינו פה בסעד, להראות שחשוב לנו לדעת מה קורה, ולהתעדכן בהחלטות הוועדות השונות.

אותי אישית זה משמח. נעים לי לדעת שאני חי בתוך קהילה חיה, תוססת, שעדיין טורחת להעיר בנוגע למה שחשוב לה, ולהשקיע זמן יקר בטיפוח הביחד שלנו. בין אם זה הגשמי, או המנהלי. ילד שיודע שלהורים שלו חשוב לשמור על סביבה נקיה, ועל השתתפות באסיפה, יגדל להיות נוער שמתנדב בחקלאות, או מדריך בתנועות הנוער, וסיכוי רב שיבחר להמשיך לגור פה ולשמר את המורשת החשובה של קהילת סעד. שבת שלום.

לכבוד

ברקאי אפרתי

דבר תורה / רוצי צונץ

באמצעות משל מסיפורו המקראי של נח כתב יורם טהרלב שיר על "טיפוסים חסרי סבלנות, שיודעים כי מישהו דואג לעתידם, אך למרות זאת דוחקים בו להשלים את המלאכה מה שיותר מהר". השיר התחיל מלחן שחיבר מתי כספי לקראת פסטיבל הזמר והפזמון של שנת 1974, והעביר אותו לטהרלב שכתב לו מילים.

נח - לא שכחנו איך בגשם ובסער, נח - לתיבה אספת את חיות היער.
 שתיים, שתיים מכל מין, האריה והממותה, הגמל והשיבוטה וגם ההיפופוטם.
 איך פתחת את הצוהר, ומתוך התכלת הלבנה, באה היונה.
 נח - כמה זמן נמשיך לשוט על פני המים? נח - כל החלונות סגורים כמעט חודשיים.
 וכבר אין לנו אויר, לאריה ולממותה לגמל ולשיבוטה וגם להיפופוטם.
 פתח לרגע את הצוהר, ואל תוך התכלת הלבנה, שלח את היונה.
 נח - מה אתה דואג, הן כבר חדל הגשם, נח - פתח את החלון, אולי הופיעה קשת.
 ויראו אותה כולם, האריה והממותה, הגמל והשיבוטה וגם ההיפופוטם.
 פתח לרגע את הצוהר, ואל תוך התכלת הלבנה, שלח את היונה.
 נח - היונה כבר שבה עם עלה של זית, נח - תן לנו לצאת ולחזור לבית.
 כי כבר נמאסנו זה על זה, האריה על הממותה, הגמל על השיבוטה וגם ההיפופוטם.
 פתח לרגע את הצוהר, ונעוף לתכלת הלבנה, כך עם היונה.

כמו המשל של יורם טהרלב, גם הרב זקס כותב לנו על עקרון הסבלנות: "שלא כמו הנצרות והאסלאם, היהדות איננה מדברת על תמורה פתאומית במצבו של האדם, ולא על רגע אחד או דור יחיד שכל מה שחשוב יתגלה בו במלואו. מדוע, שואל הרמב"ם בפרק הני"ל ב'מורה נבוכים', לא האציל הקב"ה על בני ישראל במדבר, בהשראה פתאומית כלשהי, את הכוח והעוז הדרושים לחצות את הירדן ולרשת את הארץ? תשובתו: כי פירושה של חריגה זו מדרך הטבע הוא לומר שלום ולא להתראות לחופש, לבחירה ולאחריות שיש לבני האדם.

אפילו אלוקים עצמו, רומז הרמב"ם, צריך לעבוד עם חומר הגלם של טבע האדם, ובכלל זה עם קצב ההשתנות האיטי שלו. לא מפני שאלוקים אינו יכול לשנות אנשים; מובן שהוא יכול. הוא ברא אותם, והוא יכול לברוא אותם אחרת. אלא מפני שאלוקים בוחר שלא לעשות כן... הוא משאיר מרווח פעולה עצמאי לבני האדם. הוא רוצה שבני האדם יבנו חברה של חופש; אך ודאי שאין טעם לגרום להם לעשות זאת על ידי נטילת החופש מהם. הורים הרוצים שילדיהם יתפתחו ויבשילו נמנעים מלעשות דברים מסוימים. הם מניחים להם, למשל, ללכת לבד. כך עושה גם אלוקים, הרוצה שעמו יגדל ויגיע לבשלות מוסרית ופוליטית"

יש ערך לסבלנות ולהמתנה. זו הדרך היחידה לתת לנו חופש פעולה אמיתית, בחירה חופשית שהיא לא מאחז עיניים. אם היינו מתקדמים ישר לסוף הסיפור למעשה אלוקים היה מנהל הצגה אחת גדולה של תיאטרון בובות וכולנו היינו בתוך יקום דטרמיניסטי שבינו לבין בינה מלאכותית מאוד חכמה אין הרבה הבדל. אז נכון, אנחנו רוצים כבר לראות את היונה עם עלה הזית, את היבשה מבצבצת מעל הרי האררט אחרי המבול שכמעט הטביע אותנו, אבל צריך לחכות, לתהליך האיטי הזה יש ערך עצום כי הוא הופך אותנו למי שאנחנו: אנשים חופשיים.

דבר היו"ר

קהילת סעד - חברים וחברות, סיום המלחמה והחזרת החטופים מעוררים בליבנו תחושות עמוקות של שמחה, הקלה ודמעות של הודיה על שובם של אחינו ויקירינו. כולנו התרגשנו ושמחנו לראות את החטופים החיים חוזרים לחיק המשפחות והקהילות, ואת החטופים החללים חוזרים לקבורה ראויה בקבר ישראל (בתקווה שכולם יחזרו). לצד אנחת הרווחה והשמחה נמהלים כאב וצער על הפצעים שיישארו עוד זמן רב בלב ובנפש, ועל הדרך הארוכה של שיקום האמון והיכולת לחזור לשגרה של שפיות ותחושת בטחון.

עבורי זוהי תקופה של תקווה זהירה שבה נלמד מחדש מהו ערך החיים עבורנו ואיך נצליח ונשכיל למתן את השיח ולחדש את הערבות והרעות הבסיסית.

אני מביטה בקהילת סעד ושואבת עידוד שלמרות התקופה המורכבת שאנו חווים ברמה האישית הקהילתית והמדינתית, כמה חשוב להרים את המבט קדימה ומתוך הכאב והאובדן לבנות, לרפא ולחלום. אנו לומדים שוב את כוחו של החיבור האנושי ואת העוצמה שבקהילה.

אחרי שצינו שנתיים של מלחמה קשה בעקבות האסון שפקד אותנו אפשר אולי סופסוף לומר שיש תקווה ואור. אור של אמונה ושל רצון עיקש לחיות בארץ הזו בשלום, באהבה וביצירה.

ובמעבר חד כמו שנהוג לומר קצת עדכונים ומידע :

החלפת מנהלת קהילה - תפקיד ניהול קהילה הוא אולי התפקיד המאתגר והחשוב בקהילה. הוא מהווה כתובת ניהולית מקצועית לכל תחום שירותי הקהילה ועליו גם האחריות לקיום ותפקוד ועדות ואחריות על שימור וחיזוק הפיתוח הקהילתי ורוח הקהילה. השבוע סיימנו את תהליך גיוס מנהל קהילה חדש. זה היה תהליך לא קצר אך משמעותי שעליו דיווחה בשבוע שעבר לילך מנהלת משאבי אנוש בעלון. זאת הזדמנות להודות לצוות האיתור על העבודה המקצועית: לאיציק לייכטר, נחום לנדאו, יונת לוי, אסתר עקיבא, חגית לנדסמן ולילך ויאדר.

השבוע המזכירות והנהלת הקהילה פגשה את המועמד צוות האיתור ממליץ - עדי דורי. לילך, מנהלת משאבי אנוש ואסתר עקיבא הציגו להנהלות את התהליך ואת השיקולים להמליץ על עדי. לאחר שעדי הציג עצמו, המזכירות והנהלה הקהילתית אישרו את המלצת הצוות ובשבוע הבאה ביום שלישי תתקיים אספת ישוב להצגת המועמד עדי דורי לציבור ולמחרת תתקיים הצבעה בקלפי.

מצורף בזאת :

- הגדרת התפקיד של מנהל הקהילה
- קורות חיים של עדי דורי המועמד
- ואת בקשתו של עדי לפרסם את דבריו לקהילה לפני האספה

אילנה כראודה - יו"ר קיבוץ סעד

תפקיד מנהל הקהילה

מהות התפקיד : אחריות כוללת על חיי הקהילה והשירותים עבור כל התושבים (קיבוץ ואגודה קהילתית) על כלל היבטיה, המוניציפאליים והחברתיים.

כפיפות : יו"ר קיבוץ.

כפיפים : מנהלי האשכולות, משאבי אנוש, ענפי שירות והועדות, בקיבוץ ובאגודה .

היקף משרה : משרה מלאה

אחריות וסמכות:

- ❖ ניהול מערך האשכולות (ברו"ש- בריאות רווחה וגיל שלישי, חינוך, שירותי קהילה, צמיחה דמוגרפית וקליטה, מרחב ציבורי), ענפי השירות והוועדות השונות בקיבוץ ובאגודה.
- ❖ יישום החלטות ההנהלה הקהילתית, ועד ההנהלה ואסיפת הקיבוץ.
- ❖ גיבוש וביצוע ומעקב תוכנית עבודה, תקציב ותוכנית השקעות של הקהילה וביצוע פרויקטים כנגזרת מתוכנית ההשקעות.
- ❖ בקרת ביצוע על אחזקה והתשתיות בתחום הקהילה והאגודה.
- ❖ הובלת תהליכי קליטה וחברות במנהלת צמיחה דמוגרפית ושותף בצוות שיוך דירות.
- ❖ ייזום תהליכים חברתיים, פיתוח קהילתי וחיזוק החוסן החברתי
- ❖ מענה לפניית פרט, טיפול באירועים משפטיים וניהול משברים
- ❖ חברה בצוות תיאום (יו"ר קיבוץ, מנהל/ת עסקי, מנהל/ת קהילה)
- ❖ קשר שוטף עם המשק, המועצה, רכז תקומה (נציג/ת הקיבוץ בתקומה) תנועת הקיבוץ הדתי, רשויות המדינה וגורמי ביטחון.
- ❖ פרסום ודיווח שוטף לציבור על הנעשה בכלי התקשורת הפנימיים המקובלים.

דרישות התפקיד:

- ניסיון קודם בתפקיד ניהולי ציבורי – עדיפות לבעלי רקע בניהול קהילה כפרית, ובפרט בקיבוץ מתחדש.
- ניסיון בניהול תקציבים.
- ניסיון בבינוי קהילה – יתרון משמעותי.
- ניסיון בהובלת תהליכים.
- שליטה גבוהה ביישומי מחשב.

כישורים נדרשים:

- תקשורת בין-אישית מעולה ויכולת עבודה בצוות, כולל ניהול קונפליקטים.
- יוזמה, אסרטיביות והובלה תהליכים.
- ראייה מערכתית רחבה.
- יכולת קבלת החלטות והוצאה לפועל.
- עמידה בלחצים, התמודדות עם ריבוי משימות ויכולת תמרון בסביבה דינמית ומשתנה.
- יכולת הופעה בפני ציבור, העברת מסרים בצורה ברורה
- יושרה אישית, אמינות גבוהה ושמירה על דיסקרטיות.

קדנציה:

- 4 שנים.
- עד 2 קדנציות ברצף באישור האסיפה.

חברי קיבוץ סעד היקרים,

אני פונה אליכם כמועמד לתפקיד מנהל הקהילה, מתוך הערכה למקום ולדרך שבה אתם חיים - באחריות, בערבות הדדית ובאמונה בערכים שמחזיקים קהילה.

שמי עדי דורי, בן 42, גר במושב שקף שבחבל לכיש. נשוי להילה, עובדת סוציאלית, ואבא ליאיר, נטע ואיתמר. נולדתי וגדלתי בבאר שבע, בשכונה ג'. המציאות המורכבת שם לימדה אותי לראות אדם לפני דעה, להבין שכל אחד סוחב סיפור, ולגשת אליו בגובה העיניים. זה מה שהולך איתי עד היום.

במהלך שני עשורים ניהלתי קהילות ומערכות חברתיות מורכבות: פנימייה, עמותה ותחום נוער בסיכון וקהילה בפריסה ארצית. בכפר סילבר, למשל, הובלתי צוותים וחניכים מכל הארץ, ובנינו יחד מרחב של אמון, אחריות ויציבות - לא מתוך סיסמאות אלא מתוך יום-יום של עשייה, משמעת ודוגמה אישית.

כיום אני מנהל בהתנדבות את תחום המנטורים של עמותת "הנמר" - בוגרי סירת גולני - תחום שמפעיל תוכנית מנטורים של בוגרים המלווים צעירים בתחילת דרכם האזרחית והמקצועית.

מתוך השנים האלה, ובעיקר מהעבודה שלי בכפר סילבר ובתחום נוער וקהילה, למדתי שקהילה אינה רק מסגרת של אנשים שגרים זה ליד זה, אלא מערכת יחסים חיה - בין הנהלה לציבור, בין צעירים לוותיקים, בין עבר לעתיד. ניהול קהילה בשבילי הוא לדעת להקשיב באמת, לחבר בין עולמות שונים, ולנווט גם כשיש דעות שונות וכוחות מנוגדים - בלי לאבד את האמון בדרך.

אני יודע שהחשש הטבעי הוא שאני לא בן קיבוץ. אני מבין את זה. אבל בעיניי קהילה היא קודם כול היכולת להקשיב, להכיל שונות ולמצוא דרך משותפת - וזה בדיוק העולם שממנו אני בא.

מהתהליך שעברתי עם הקיבוץ, הבנתי שהאתגרים המרכזיים היום הם הטמעה של מודל האשכולות ושיפור השירות לתושב, לצד המשך חיזוק החוסן החברתי והקהילתיות. בנוסף, "תכנית סעד למחר" מבקשת להוביל צמיחה דמוגרפית והתחדשות יישובית - משימה שמצריכה איזון בין שינוי לבין שמירה על הייחוד של המקום. אני מאמין שהניסיון שצברתי בניהול מערכות חינוכיות וקהילתיות יכול לתרום בדיוק שם - ביכולת להחזיק תהליכי שינוי מורכבים בשקט, בעקביות ובאמון.

אני מגיע מתוך אחריות, צניעות ומחויבות, ורואה בתפקיד הזה הזדמנות לקחת חלק בצמיחה של סעד, מתוך שמירה על הערכים שמחזיקים אותה עד היום.

בברכה,

עדי דורי

מושב שקף, חבל לכיש

052-5007385

adi.dory@gmail.com

קורות חיים - עדי דורי

❖ פרופיל מקצועי

מנהל מערכות חברתיות וחינוכיות עם למעלה מ-15 שנות ניסיון בניהול ארגונים וצוותים, פיתוח תוכניות קהילה וחוסן חברתי וניהול תקציבים רחבי היקף.

ניהלתי מערכות חינוכיות שבהן מתקיימים חיי קהילה של ממש - בראשן פנימיית כפר סילבר, מסגרת שחיברה מאות חניכים ואנשי צוות סביב אחריות, שייכות וערבות הדדית.

לאורך השנים הובלתי עמותות ותוכניות נוער בפריסה ארצית, יצרתי חיבורים עם רשויות, משרדי ממשלה וגורמי ביטחון, והובלתי תהליכי שינוי מתוך הקשבה, שותפות ומעורבות אמיתית של אנשים.

עבורי, ניהול קהילה הוא לא רק תפקיד - זו גישה ניהולית: לחבר בין אנשים, לשמור על שיח מכבד, ולהוביל עבודה יומיומית ועניינית, מתוך אמון, צניעות ודוגמה אישית.

❖ כישורים מרכזיים

- ניהול מערכות מורכבות - הובלת צוותי ניהול, ניהול משאבים ותקציבים של עשרות מיליוני ש"ח.
- פיתוח קהילה וחוסן חברתי - תכנון והטמעת יוזמות קהילתיות בשטח וחיבור בין אוכלוסיות.
- קשרי ממשל ורשויות - עבודה שוטפת עם משרדי ממשלה, מועצות אזוריות וגורמי ביטחון.
- הובלת תהליכי שינוי - קבלת החלטות במצבי לחץ ויצירת תרבות ארגונית יציבה ויעילה.
- יחסי אנוש ותקשורת - בניית אמון, ניהול קונפליקטים ויצירת שיתופי פעולה ארוכי טווח.

❖ ניסיון תעסוקתי

ראש תחום נוער וקהילה | עמותת "יחדיו" (2023-היום)

- ניהול מערך ארצי של תוכניות לנוער וקהילה.
- אחריות על תקציב שנתי של כ-20 מיליון ₪ ובניית תוכניות עבודה רב-שנתיות.
- הובלת צוותי ניהול ותפעול בפריסה ארצית וליווי מנהלים אזוריים.
- פיתוח מענים קהילתיים בשיתוף רשויות, משרדי ממשלה וגורמי רווחה וביטחון.
- ייזום והובלת פרויקטים לחיזוק חוסן קהילתי ולפיתוח שיתופי פעולה אזוריים.

מנהל פנימיית כפר סילבר (2017-2023)

- ניהול מסגרת חינוכית-קהילתית של כ-280 חניכים ואנשי צוות.
- הובלת תהליכים חינוכיים-טיפוליים ותפעוליים בשיתוף משרד החינוך ורשויות מקומיות.
- פיתוח תוכניות לחיזוק תחושת שייכות ומעורבות קהילתית.
- ניהול מצבי חירום ומשברים מול גורמי ביטחון ורווחה.

מנכ"ל עמותת דרך לוטן (2017-2013)

- הובלת הארגון לצמיחה משמעותית והרחבת פעילות פי ארבעה תוך ארבע שנים.
- ניהול תקציבים, זכייה במכרזים וגיוס תמיכות ממקורות ממשלתיים ופרטיים.
- הקמת מערך ניהול מקצועי ותהליכי עבודה סדורים.
- עבודה מול משרדי ממשלה וראשי רשויות לפיתוח מענים טיפוליים-קהילתיים.
- רכז תחום צה"ל ומנחה קבוצות | עמותת "אחריי" (2013-2010)!
- הקמה והובלת תוכניות הכנה לצה"ל לנוער במעונות "חסות הנוער".
- בניית מודל עבודה שאומץ על ידי משרד הרווחה, המחבר בין מסגרות נוער קצה לבין צה"ל.
- פיתוח תהליכים ערכיים-חברתיים לשילוב והעצמת בני נוער.

❖ השכלה והכשרות

- תואר ראשון בחינוך בלתי פורמלי ותעודת הוראה בהיסטוריה - תוכנית "שבילים".
- קורס הנחיית קבוצות - מכון אדלר (2013).

❖ שירות צבאי

לוחם פלחה"ן גולני (2002-2005)

לוחם מילואים פעיל בחטיבת יפתח (11), אוגדה 99

❖ התנדבות

מנהל בהתנדבות את תחום המנטורים בעמותת "הנמר" - בוגרי סגרת גולני: הפעלת תוכנית מנטורים וליווי אישי לצעירים בתחילת דרכם, המבוססת על אחריות הדדית וחיבור בין דורות.

סיכום הטקס הקהילתי לזכר מאורעות 7.10

הטקס לזכר מאורעות 7.10 הולך ומתגבש למסורת חדשה בסעד, והשנה התקיים בפעם השנייה. שמרנו על גרעין הצוות מהשנה שעברה, ולצד התגובות החמות שקיבלנו על הטקס הראשון ניסינו גם להשתפר ולהתאים את עצמנו לצרכים המשתנים של הקהילה. אנחנו ממשיכות ללמוד, וכל משוב - לחיוב או לשלילה - מתקבל בתודה.

בניגוד למבט "ממעוף הציפור" של השנה שעברה, וההתמקדות בסיפוריהם של נופלינו, השנה בחרנו להעמיק בזיכרון הקולקטיבי דרך קשרים בין-אישיים - בתוך המשפחה, בתוך הקהילה ובמרחב האזורי. התמה שנבחרה, "רקמה אנושית", נולדה מתוך הבנה שהיום הוא הורכב מחוויות רבות - שונות אך שזורות זו בזו - וכולן יחד יוצרות את הסיפור שלנו.

בחרנו לשמר עוגנים משמעותיים מהשנה הקודמת: התערוכה המקדימה, הישיבה במעגל, השירה בציבור, השילוב בין מדיות שונות ומסגרת זמן קצרה ומרוכזת. לצד זאת ביקשנו גם לרענן, כדי לאפשר חיבורים נוספים, ביטוי אישי, ומרחב לקולות חדשים.

התערוכה 'קולות מלחמה' הורכבה מצילומי מסך של תכתובות וואטסאפ - ניסיון לתעד רגעים אמיתיים של מה שהתרחש אצלנו וביישובים השכנים, במשפחות שבחוץ ובקהילה כולה. עבודות הרקמה שהוצגו - רובן נוצרו במהלך השעות במלון נבו - נאספו מילדים וממבוגרים, ושולבו ביניהן גם שמות הנופלים במהלך השנתיים החולפות.

סרטון הזיכרון נערך על פי ציר הזמן, בשיתוף עמותת "זיכרון 710", בעזרת חומרים שקבלנו מהציבור. לקראת הטקס פנינו לחברים וחברות מהקהילה וביקשנו לשמוע סיפורים פחות מוכרים מאותו יום - כאלה שמאירים רגעי קשר, עזרה, ומעורבות הדדית. התייעוד משמעותי לא רק לזמן הזה אלא גם לדורות הבאים. נשמח מאוד להמשיך ולקבל עדויות, תמונות או סרטונים - גם כאלה שאינם מיועדים לפרסום ציבורי - כדי לשמור את הזיכרון החי של הקהילה, לדוא"ל: memorial.saad@gmail.com. בנוסף, אנו מזמינות את מי שעוד לא הספיקו ליצור קשר עם זיכרון 710 ולגבות שם את ההודעות שלהם מאותו היום לעשות זאת. כמענה לבקשות רבות שקבלנו, אנו מפרסמות כאן את הטקסטים שהוקראו במהלך הטקס:

דברי פתיחה

התכנסנו הערב במלאת שנתיים ליום בו הומרה שמחת החג בקולות מלחמה וחדשות איומות, היום שבו כל מה שהכרנו נסדק.

הערב, לצד הזיכרון של מה שאבד, נתבונן ברקמה שנולדה מתוך אותם סדקים - רקמה של אנשים, של קהילה, של חסד, של עמידה יחד.

בין הקולות שנשמע כאן יהיו עדויות, שירים, רגעים קטנים של חושך ואור. כל אחד מהם הוא חוט שנשזר בסיפור הגדול של סעד ושל עם ישראל - סיפור של כאב, של אמונה, ושל חיים שנעצרים אך גם ממשיכים.

לפני ארבעה ימים הושבה ארצה גופתו של חלל צה"ל החטוף סרן דניאל פרץ, אחיו של יונתן שלנו, ואנו שולחים חיזוקים למשפחה ומקווים שגם יתר החללים החטופים יזכו לקבר ישראל.

נקדיש את הערב הזה לזיכרון הנרצחים, לרפואת הפצועים, ולכבוד כל מי שעמד ועמדה, בגוף וברוח, מול הבלתי אפשרי.

נקשיב, נתחבר ונזכור.

העדות של קרן רועי:

אני עובדת סוציאלית בשדרות כבר ששעשרה שנה, ובשלוש וחצי השנים האחרונות אני ראש צוות ומדריכה. אצלנו "שגרה" פירושה גם לדעת לעבוד בתוך חירום: כוננות, נהלים, יציאה לשטח כשצריך, ולאחר מכן חזרה לשגרה שגם מאופיינת בחירומים לא רק בטחוניים. גם הבית שלי יודע שזה חלק ממני.

בבוקר אותה שבת, היד שלי פתחה את הטלפון בלי שאלה. הייתי בכוננות. הראש רץ קדימה - איפה אני נדרשת, למי להגיע, אילו החלטות יתקבלו... והלב... הלב לוקח עוד דקה ואף יותר. את הפער הזה בין השכל שמסדר את האירוע לבין הלב שנוגע בו אני מכירה גם מהבית: בין רשימת המשימות עבור הילדים או ההורים לבין הרגע שבו אני פשוט יושבת לידם ומחזיקה להם יד.

באותו יום הגעתי למרפאה. שמת יוסט, ונכנסתי לתפקיד. היו שם צעירים מבוהלים שנמלטו מהנובה, חלקם פצועים, חלקם אחרי ריצה והסתתרות. התחלקנו, דיברנו, נשימות, קצת "שיר המעלות", רגעים קטנים של חיבור לנשמה בתוך ההיסטוריה. אחד סיפר ששכב בלי לזוז והעמיד פני מת - אני זוכרת את הריח שהוא ניסה לגרש מהראש. פתאום כל ההדרכות וכל הסרטונים התיאורטיים מקבלים ריח, צבע, דופק.

עברנו לאחד הגנים. התחלנו לרשום שמות כדי לעזור למשפחות שחיפשו את יקיריהן. בין לבין - טלפונים. ידיעות קשות על מכרים ועל קולגות. חברה התקשרה בבכי, מישהי אחרת מאחד הקיבוצים כותבת שהיא שומעת צעדים והם עדיין מסתתרים. ובתוך כל זה, חוזרת האמירה המרגיעה מדי כמה דקות: "כרגע בסעד אין מחבלים". לפעמים מספר מילים כאלה נותנות לנפש רשות לשבת ולנשום, לגוף להמשיך לתפקד ובמקביל להעביר את המסר הביתה לשיקו ולילדים.

בשטח הייתי בתפקוד, אפילו עם חיוך. זה לא היה ממש "היי", אלא נוכחות שקטה, אבל בלילה הסיפורים חדרו. כשהילדים לידי אני פוחדת יותר. באותן שעות הם לא היו לידי, וזה אפשר לי להיות שם עבור אחרים. ניסיתי בשנים האחרונות להבין מה זה "חוסן". לפעמים זה מישהו שעוזר לסדר, לעשות חיבורים, לא להישאר לבד. זה מועיל, אבל לא תמיד נוגע בעומק. מצאתי את עצמי שואלת: מה אני באמת מבקשת מהטיפול - החזקה ושיתוף, או מפגש שמאפשר לגעת באמת בכאב?

הבנתי שחוסן הוא לא שריר שמאמנים פעם בשבוע. הוא מארג של יחסים, אמון, משמעות. לפעמים הוא מחזיק; לפעמים הוא נפרם. התפקיד שלי הוא גם לתפור אותו מחדש, אבל בלי לשכוח שגם אני חוט בתוך הבד. אני לא גיבורה. אני אישה שעובדת במקום שבו החירום הוא חלק מהשגרה, והצורך הוא בהתערבות, בנוכחות יציבה. פה נכנסים גם המשפחה וההורים שלי. הדאגה להם היא חירום מסוג אחר: אני מוצאת את עצמי מחליפה כובע מבת לאמא לאשת מקצוע. כמו בשטח, גם כאן צריך להגיע מהר, לשאול את השאלות הנכונות, להרגיע, להחזיק. אבל זה חירום מתמשך, כזה שלא נגמר אחרי דיווח וסגירת אירוע. ודווקא ההתמדה הזאת - לבוא שוב ושוב, בנחת, עם סבלנות - היא בית הספר הכי עמוק לחוסן. היא מלמדת אותי גבולות רכים וחמלה גם לעצמי. הלואי שנצליח לתת מקום למורכבות ולכאב האישי והלאומי יחד עם האמונה ביכולת להשפיע ולעשות טוב כלפי עצמנו וכלפיי הסובבים אותנו.

באותה שבת קבלתי על עצמי לומר תהילים של שבת מדי שבוע, ומאז שקראנו את חלקו יחד עם פליטי הנובה, אני מרגישה מחוברת במיוחד לפרק ק"מ:

א לַמְנַצֵּחַ מִזְמוֹר לְדָוִד: ב חֲלַצְנִי ה' מֵאֲדָם רַע מֵאִישׁ חֲמָסִים תִּנְצְרֵנִי: ג אֲשֶׁר חֲשָׁבוּ רַעוֹת בְּלִבָּב כָּל-לֵוִים יִגְוִרוּ מִלְחָמוֹת: ד שְׁנֵנוּ לְשׁוֹנֵם קָמוּ-נָחַשׁ חֲמַת עֲכָשׁוּב תַּחַת שְׁפָתֵינוּ סֵלָה: ה שְׁמַרְנִי ה' | מִיַּד רָשָׁע מֵאִישׁ חֲמָסִים תִּנְצְרֵנִי אֲשֶׁר חֲשָׁבוּ לְדַחֹת פְּעָמֵי: ו טָמְנוּ-גֵּאִים | פֶּחַ לִי וְחִבְלִים פָּרְשׁוּ רֶשֶׁת לָד-מֵעַגַל מִקְשִׁים שְׁתוּ-לִי סֵלָה: ז אֲמַרְתִּי לֵה' אֶ-לִי אֲתָה הַאֲזִינָה ה' קוֹל תַּחֲנוּנֵי: ח אֶ-לֵהִים ה' עֲזֹ יִשׁוּעָתִי סִכְתָּה לְרַאשֵׁי בָּיִת נֶשֶׁק: ט אֶל-תִּתֵּן ה' מֵאֲוֵי רָשָׁע זָמְמוּ אֶל-תִּפְּקוּ יְרוּמוּ סֵלָה: י רֹאשׁ מִסְבֵּי עַמִּל שְׁפָתֵינוּ יְכַסְמוּ: יא יְמוּטוּ עֲלֵיהֶם גְּחָלִים בָּאֵשׁ יִפְלֹם בְּמַהְמָרוֹת בֵּל-קוֹמוּ: יב אִישׁ לְשׁוֹן בֵּל-יִכּוֹן בְּאָרֶץ אִישׁ-חֲמָס רַע יִצְוֹדְנוּ לְמִדְחַפֹּת: יג יְדַעְתִּי כִי-יַעֲשֶׂה ה' דָּיִן עֲנִי מִשֶּׁפֶט אֲבִינָיִם: יד אֲדָ צְדִיקִים יִדְּוּ לְשִׁמְךָ יִשְׁבוּ יִשְׂרָאֵל אֶת-פָּנֶיךָ:

העדות של אבי הלפרין:

שמחת תורה תשפ"ד הייתה מאוד חגיגית. השמחה בערב החג היתה משמעותית ומיוחדת יותר בגלל כמות הצעירים שנכחו בסעד, ובלב הייתה תחושת חיבור נדירה - קהילה שלמה שנושמת יחד.

חזרנו הביתה אחרי התפילה, ערכנו את השולחן לכל החמולה שלנו - כמות האוכל שבישלנו לסעודה היתה ממש נכבדה.

בשעה 29:6 העירו אותנו אזעקות ופיצוצים עזים. רצנו לממ"ד, סגרנו את הדלת, והדלקנו את הטלפון והטלוויזיה בניסיון להבין. אמרתי ללאה: "זו פעולת הסחה - בטח יש חדירה", ואז שמענו צלצול בדלת. "מי זה?" שאלתי. "תפתחו! תצילו אותנו! ברחנו מהמסיבה!"

פתחנו בלי לחשוב. ראינו חמישה צעירים, מבוהלים עד עמקי נשמתם. הכנסנו אותם לממ"ד. הם דיברו מהר, מקוטע. סיפרו על מסיבה, על פיצוצים, על ריצה תחת אש. אחד מהם עוד ניסה לשכנע את האחרים להישאר, אבל הם התעקשו וברחו. בדרך ראו הרוגים, פצועים, מכוניות שרופות. לומר את האמת- חשבנו שהם הוזים! הם סיפרו שבחור עם חולצה כחולה בשער של סעד צעק להם "תרוצו לבתים, תיכנסו לממ"ד" - בזכותו הגיעו אלינו. למה פתחנו אם חשבנו שיש חדירה? ביקשו עזרה והצלה אז פתחנו בלי לחשוב על שום דבר אחר. ביקשנו מהם להתקשר להורים. לאה דיברה עם חלקם, ניסתה להרגיע. הם רעדו, דיברו מהר, לא יכלו לאכול. בהדרגה נרדמו על מזרנים. כל רעש בחוץ גרם להם לקפוץ, כל יציאה לשירותים הייתה רק בזוגות. ראינו את הפחד בעיניים - ואת האמון שהרגישו כלפינו.

בשעה 11 כרמל, הבן שלנו, נכנס אלינו. מיד קראו הצעירים: "זה הוא! הוא הציל אותנו והכניס אותנו לסעד!". הסתבר שכרמל היה אותו בחור עם החולצה הכחולה בשער. המעגל נסגר באותה שנייה. רקמה אנושית אחת - ילד שלנו, שמציל ילדים של אחרים, והם מוצאים מחסה אצלנו.

הדי היריות ששמענו לאורך כל היום נתנו תחושה שזה קורה ממש מחוץ לדלת הבית, אבל היינו עסוקים בטיפול באורחים שלנו. לקראת צהריים הם ביקשו לצאת צפונה, כששאלנו את החמ"ל נאמר לנו לא לאפשר להם לצאת. במוצאי שבת כבר הורשתה שיירה לצאת צפונה - רכב אחר רכב. הם נפרדו, הבטיחו לעדכן כשהגיעו הביתה. אחד מהם השאיר סכין על השולחן ביציאה. כשנפגשנו לאחר מספר חודשים ושאלנו אותו לגבי זה הוא ענה: לקחתי את הסכין כי אמרתי שאני נלחם עד הטיפה האחרונה. שאלתי אותו - למה לקחת את הסכין הקטנה ביותר שהיתה במגירה, הרי יש שם סכינים גדולות יותר? והוא ענה: פחדתי שתכעסו עלינו.

בשלב הזה נותרנו לבד בבית, התחלנו לדאוג ולנסות להבין מה קורה, את שאריות האוכל ארזנו ומסרנו לחברי כיתת כוננות ולטובת החיילים שהחלו להגיע לסעד. בראשון בבוקר בקשו מאיתנו לבוא למועדון עם עוגות, קפה וחלב לטובת חברים מכפר עזה שהצבא הצליח לחלץ והביא אותם לסעד.

כשהגענו ראינו תמונה שלא יוצאת לי מהראש. חבורה של ילדים, מבוגרים, צעירות וצעירים, בהם גם חבר עם כלב וילד. חיים לנדסמן לחש לי "יש ביניהם כאלה שרצחו להם הורים, ילדים, בני ובנות זוג". הדממה שלהם כשיצאו מהמועדון לכיוון המשאית שהסיעה אותם היתה דממת מוות. כל כך קשה וכל כך כואבת.

בהסתכלות לאחור אני מבין שמצד אחד לא היינו מודעים לגודל האסון, ומצד שני גם לא לגודל הנס, אותו הבנתי רק אחרי שנה. גם בהצצה לקבוצת הוואטסאפ המשפחתית ולסרטונים שקיבלנו מתבררים דברים נוספים ועליהם יהיה מקום להרחיב בהזדמנות אחרת.

כשצילמתי את האנדרטאות בכביש נובה, חשבתי על כביש הדמים ועל החוטים הבלתי נראים שחיברו בינינו באותו יום: חוט של פחד, של חמלה, של אחריות הדדית. היום, בכל פעם שאני נוסע לכיוון שדרות או נתיבות, אני מביט אל הדרך, וחושב - כמה קרובים היינו לאבד הכול, וכמה עמוק הקשר שנרקם בינינו מאז. רקמה אחת. עם אחד. לב אחד פועם.

העדות של הרב ארי:

יום רביעי של השבוע הראשון למלחמה. יושב לרגע בחדרנו. חדר 434 במלון נבו ים המלח. הודעת וואטסאפ של מי מאנשי כפר עזה מחזירה אותי לעלעל בהתכתבות שלי עם איתן זיו.

איתן ותמי זוג חמוד. זוגיות שניה עבור שניהם, והם חיים יחד כבר שנים ארוכות בכפר עזה. לפני שבע שנים, כשהם נושקים לעשור השביעי בחייהם, הם מחליטים למסד את הקשר כדת משה וישראל. מצחיק. חריג. מיוחד. שאלה של נקודת מבט. איתן יוצא סיירת מטכ"ל ומדריך טיולים, בעיקר כאן באזור. הכיר כל שביל, כל פינה, כל אבן. אוהב גדול של ארץ ישראל. מהיכן ספג את אהבת הארץ? מאהבת התנ"ך. מכאן גם הרצון לחיות חיי משפחה בנישואין כהלכה. בשיחה איתם הרגשתי הערכה מיוחדת כלפיי, למרות שהם בגיל של ההורים שלי. השיחה הסתיימה בהזמנה לביקור גומלין בביתם בכפר עזה.

איזו חתונה מיוחדת זו היתה. יום שישי בצהריים, ט"ו באב. תאריך שנבחר במדויק. מנין של בני משפחה וחברים קרובים, בביתם הצנוע בקיבוץ. יחד איתנו, מתחת לחופה, רבץ גם הכלב הגדול שלהם. שניהם קורנים מאושר ושמחים על הרגע שבחרו בו מתוך רצון ומודעות גמורה.

בהתכתבות עם איתן אני רואה שגם בשנים הבאות הם הקפידו לשלוח ברכת שנה טובה לרגל השנה החדשה. ברכה שמעוטרת בדגלי ישראל, כאות וסימן לאהבת העם והארץ.

בשבת, שמחת תורה תשפ"ד, נרצחו תמי ואיתן בביתם ע"י בני עוולה כבר בשעות הבוקר. הם נקברו בקבורה זמנית בקיבוץ שפיים.

ההודעות בינינו הן חוט דק נוסף במטווה החוטים החזק והעדין בין קיבוץ כפר עזה לקיבוץ סעד. בתפילה לשיקום טוב ומהיר של השכנים שלנו, ולפריחה ושגשוג של כל הקהילות השכנות לנו, כאן במערב הנגב.

העדות של אילה רבי:

קטונתי, אבל התבקשתי לשתף בחוויה הפרטית שלנו מיום שמחת תורה תשפ"ד - יום נורא ההוד. מחילה מכל מי שחווה את הנורא מכל ביום זה - לצד חיים שניצלו יש רבים שמסרו נפשם.

חודש וחצי לפני שמחת תורה חזרנו לסעד, אחרי שנים של געגוע. לילדים אמרנו: "פה רגוע, מרחבים פתוחים, יש טילים לפעמים, אבל אין חשש מפגועים בדרכים וחזרנו כמו בגוש עציון...". לא שיערנו כמה מהר יתנפץ הביטחון הזה.

בבוקר החג התעוררנו לרעש חזק. רצתי לסוכה להרגיע את הילדים שישנו שם, שזו כנראה תקיפה של חיל האוויר שלנו בעזה. אבל אז צבע אדום. ועוד אחד. נכנסנו לממ"ד - פעם ראשונה לחלק מהילדים. קצת פחד, ואז חזרה לשגרה.

רמי והבנים יצאו לתפילה כרגיל. באזור הגנים רמי קיבל דיווח על אירוע חריג, סימן לבנים לרוץ הביתה - ונעלם. ומאז שעות ארוכות לא ידענו איפה הוא נמצא ומה עובר עליו.

בהתחלה לא דאגנו - אנחנו רגילים להקפצות שלו בתפקיד - אבל ככל שהשעות חלפו, ולא היה לנו שום מידע, הלחץ גבר. נעם, עם החושים החדים שלה, אמרה: "אני יודעת שקרה משהו לאבא!"

ניסינו להשיג אותו, את חבריו לעבודה, ניסינו לברר דרך שכנים וכיתת הכוננות - ללא תשובות. אביב בת השנתיים שאלה כל מי שנכנס: "אתה יודע איפה אבא שלי?"

ניסיתי לשמור על שגרה, לאכול ארוחת חג, להרגיע, להאמין. בשעות הצהריים נכנסו אלינו נעמה ועידית, שעברו בין הבתים לבדוק שכולם בסדר - חוט נוסף ברקמת החסד של היום הזה.

לקראת ערב התקשרו מהיחידה: רמי פצוע בדרך לסורוקה- הלב דפק, הראש רץ בין תסריטים. רק מאוחר יותר, בשיחת טלפון עם אחות מבית החולים, שמעתי את קולו וידעתי שהוא חי. בערב למחרת הגענו לרמי בעין כרם, ושמענו את הסיפור המלא - את הקרב, את שרשרת הניסים שאפשרה לו להישאר בחיים, ובאותה נשימה - גם את עומק האובדן של כפר עזה.

מאז אנחנו במסע של החלמה: אשפוז, שיקום, תמרון בין שגרת המלון ואח"כ הקיבוץ והחיים לשגרת טיפול ושיקום מלווים בקהילה חזקה חברים ומשפחה שעטפו אותנו בשייכות, מילים טובות וכל מה שצריך בזמן כשכל

אחד בעצמו מתמודד עם מציאות מאתגרת. החלמה מפציעה כזו היא תהליך ארוך, ודורשת סבלנות, השלמה, אמונה, ובעיקר הכרת הטוב: לרבש"ע על הנס, לקהילה על הלב, לאנשים טובים ולמדינת ישראל. כשחזרתי ושחזרתי את המחשבות והרגשות מאותו יום והימים שאחרי כשהתבררו ממדי האסון לצד הניסים הגדולים הזהדו בי הפסוקים המוכרים ממגילת קהלת שקראנו רק שבוע לפני כן: "לכל זמן ועת לכל חפץ - עת לטעת ועת לעקור נטוע, עת להרוג ועת לרפוא, עת לפרוץ ועת לבנות, עת לבכות ועת לשחוק, עת לבקש ועת לאבד עת מלחמה ועת שלום". עת ועת... והפסוק שמסכם הכול: "את הכל עשה יפה בעיתו גם את העולם נתן בליבם מבלי אשר ימצא האדם את המעשה אשר עשה א-הים מראש ועד סוף". מול האירוע האדיר ההוא, הבנתי שוב כמה החיים מורכבים מאירועים שעומדים זה לצד זה, מהולים זה בזה ונותנים עצמה זה לזה ואיך כל רגע - גם הכואב - הוא חלק מההרמוניה הא-הית. התפילה שלי מאז היא שנזכה להבין ונזכה לכוחות להתמודד ולפעול נכון בכל עת. בצער עמוק על מי שמסרו נפשם כדי שהחיים בארץ האהובה שלנו יימשכו, ובתפילה שלמה שהחטופים ישובו לביתם, שנזכה כולנו לרפואה שלמה, לגוף ולנפש.

דברי סיום

שנתיים חלפו, החטופים החיים חזרו ב"ה, החללים מושבים בהדרגה, אבל הפצע עדיין פתוח. זהו רגע שברירי: בין אור לצל, בין תקווה לפחד ודאגה, בין אחדות למחלוקת. לצד ההודיה וההקלה, כולנו מבינים שלא הכול תם, שיש מי שעוד ממתנינים לאהוביהם שלא שבו. שמענו הערב קולות של אומץ, של חסד ושל אמונה. קולות שהזכירו לנו איך, גם כשהכול נפרם, נשארו החוטים שמחברים בינינו – חוטים של שייכות, של אהבה, של אחריות זה לזה. הלוואי שנצליח לשמור על הרקמה הזאת גם מחר, בתוך השגרה הסוערת שתשוב. הלוואי שנדע להישאר קרובים, אמיצים, ונמשיך לבנות כאן את חיינו מתוך אמונה בטוב ובתקווה להתחדשות. אנחנו מבקשות להודות לכל השותפים והשותפות ברקמת הטקס: לשחר יום טוב ועיינה סגל על הליווי המוזיקלי, לאלי קראוס על הובלת השירה, לנגה ויס ומיה אייל על הקמת התערוכה, למיכל סגל על רקמת שמות הנופלים, לדותן ויאיר גולדנברג על הסאונד, לגל שניר על צילום הערב, לדבורה מיטלמן על הליווי, לאילה שקלאר מעמותת "זיכרון 710", לכל מי שתרמו רעיונות, חפצים ועדויות, ולציבור שהגיע והיה חלק משמעותי מהזיכרון הקהילתי.

חברות הציוות:

מיכל ביאליה, רונית ברט, טלי שולף, עלומית עלומי, נאט צונף, הלה ויסלר פוראס וסלצית לזר.

התנועה ואנחנו | אסוף את האצים

החלו ימי השגרה שאחרי החגים, ואנו מנסים לחזור ולהניע את גלגלי העשייה בכל תחומי חיינו. שיבת החטופים החיים הביאה אור והתרחבות הלבבות לשמחת התורה, והימים ההיסטוריים בהם אנו חיים יילמדו עוד שנים רבות קדימה. מסע העמידה על קיומנו עוד ארוך. חלק גדול מהחללים חטופים טרם שבו, חיילי מילואים רבים עדיין מגויסים, ומשפחות חדשות נוספו גם הן למשפחת השכול הכואבת. המסר הברור שחוזר ועולה מחלק גדול מהמשפחות שהקריבו את היקר להן מכל ומהחטופים שחזרו הוא שצריך לעמול על היחד שלנו ולהיות ראויים לגיבורים שמסרו את נפשם. זו משימתנו!

השבוע ליווי אנשי קיבוץ עלומים את גיושי ביפין ז"ל שנחטף ונרצח בעזה. ביפין הגיע לעלומים מנפאל ועבד בפרדס הקיבוץ במסגרת סטודנטים משתלמים בחקלאות. הוא נחטף לעזה מהממ"ד במגורי העובדים וכחצי שעה לאחר מכן, נצפה במצלמות האבטחה בבית החולים שיפה בעזה. לאחר טקס הפרידה הוטס ארונו של ביפין לנפאל, שם יקבר. יחד עם קהילת עלומים כולנו משתתפים בצערה של משפחת גיושי וכל הקהילה הנפאלית. לעד נזכור את הנופלים והנרצחים.

כ-1000 מכתבי הוקרה - כיוון שמימת השירות בצה"ל תמיד עמדה בליבת תפיסתנו, וכיוון שבמטה התנועה ידענו שהיקף משרתי המילואים בקהילות שלנו גדול מאד, ביקשנו לקראת מלאת שנתיים למלחמה, לשלב בעשייה שלנו שליחת ברכת חיזוק ועידוד למשרתי המילואים והפעם בעיקר לנשותיהם, וכך עשינו. מכתב ההוקרה הונח בתאי הדואר של 1000! משפחות מילואים בקהילות התנועה, היקף בלתי נתפס של מחויבות. להלן כמה שורות מהמכתב:

בפתחה של שנה חדשה, אנו רוצים לשלוח לך ברכת חיזוק והערכה. את הנמצאת שם משמחת תורה תשפ"ד, מיום הקריאה הראשונה למילואים, את הגיבורה שלנו! את העומדת סבב אחר סבב, נושאת במשא ומסע האומה, במלחמה הארוכה בתולדותינו. את מובילה את הקרב הקשה מכולם, הקרב הארוך והמתמשך על הבית, במשימות היום-יום והחג, ואליך אנו נושאים עיניים. תנועת הקיבוץ הדתי שולחת אליך חיבוק, חיזוק, וברכת חג שמח, ומאחלת שהשנה החדשה תביא בכנפיה בשורות טובות וימי שלווה וטובה.

פורום המילואימניקים הדתי לאומי – הביא לפתחנו ערוץ נוסף של מעורבות שנקראנו אליה כתנועה. בישיבת המזכירות הפעילה השבוע נפגשנו עם נציג הפורום, גלעד רנד על מנת לבדוק כיצד נוכל לחזק את הפעילות החשובה שהם מובילים.

עורך עמודים חדש! בשעה טובה נבחר עורך חדש לביטאון התנועה עמודים – ישי אלוני, חבר קיבוץ טירת צבי נשוי ואב לשניים. מנהל תכניות בג'וינט תבת ישראל ובוגר תכנית הצוערים לשלטון מקומי של משרד הפנים. בעברו שימש ישי כמנהל פרויקטים בחברה הכלכלית של המועצה האזורית עמק הירדן. יזם ומייסד מיזם 'דרכנו' להתיישבות ותעשייה, בעל תואר שני במדיניות ומנהל ציבורי, קצין מבצעים בחטיבת אלכסנדרוני. ישי נכנס ממש בימים אלו לתפקיד בסיוע של צוות 'עמודים' ונאחל לו הצלחה רבה!

מיזם 'אור דולק', מיזם לציון אירועי ליל הבדולח יצא לדרך. הלילה בו כבו אורות בתי הכנסת שהועלו באש, הוא הלילה בו אנו מבקשים להזכיר את עוצמתה של הרוח היהודית בעבר ובהווה ולחזק את הזהות היהודית בכל מקום, בישראל ובעולם כולו. זו שנה שנייה בשיתוף עם יד ושם.

ההערכות לאירועים בעיצומה. נא סמנו ביומן את התאריך השנה, השתתפו, ושתפו אחרים!

יום ראשון, אור ל י"ט בחשוון תשפ"ו, 9 בנובמבר 2025. להאיר בתי כנסת ומבני ציבור במשך כל הלילה.

פִּינֵת הַפְּרָאן

לפני כחודשיים נפרדנו מרותי לזר, שבעשר אצבעותיה בנתה עבורנו, את ברו"ש, פיתחה אותו ועמדה בראשו שנים ארוכות. מדובר בתפקיד מורכב, כבד - וחשוב.

הקהילה הרב דורית שלנו, מציבה בפנינו אתגרים בתחומים רבים. הטיפול בבריאות וברוחה, של הקהילה בכלל - ובוותיקים בוני סעד בפרט, הוא מהקשים שבהם. רותי עשתה זאת, בחן, בחסד - ובחמלה רבה. היית השראה לכולנו. יישר כוח וכל הכבוד.

טקס הפרידה היה גם טקס העברת השרביט למחליפה נטע בן עמי, שידה רב לה.

אי אפשר לנו שלא להזכיר את הצוות המופלא שעובד יום ולילה, במסירות בלתי רגילה, מיכל אחיטוב, אריאלה כהן - ושגית דניאלי. ישאו גם הן בתודה ובברכה.

רותי !

אנו אסירי תודה לך, נשמח לראותך בתפקידים נוספים. ולנטע, שנכנסת לנעלים הגדולות של רותי, נאחל הצלחה וכח לשאת באתגר העצום המונח לפתחה. בהצלחה.

צ'אוס קרט

פינת מועדון +60

ארוחת בוקר

יום שני, ה' חשוון, 27/10

בשעה 8:30

תתקיים ארוחת הבוקר שלנו.

נארח את דורון פלג, מטפל

בשיטת רפואה קוריאנית- סו ג'וק.

סעודת ר"ח חשוון

יום ראשון, ד' חשוון, 26/10,

בשעה 18:00.

נהנה מערב חוויתי ומאתגר עם

משחקי חשיבה מעץ עבודת יד

של האומן יהודה קולטון,

אשר ינחה את הערב.

שיעור עם הרב ארי

יום שלישי, ו' חשוון, 28/10 בשעה

17:45

לימוד ספר משלי.

וצוד שיתוף קטן ממועדון הותיקים

לפני חג הסוכות נאספנו קבוצה נכבדת של חברי מועדון הותיקים שלנו ויחד הנענו פס ייצר של שקיות הפתעה

לילדי סעד לכבוד שמחת תורה.

היה מרגש לקחת חלק בשמחת הילדים בחג. (חלקם שמחו לאכול כמה ממתקים בעצמם).

שנוכה להיות עושים ומשמחים.

עית דניאלי

מקום יפה לקפה (או תה) – פינת הנצחה ללוחמי אמ"ן

הפעם המקום ממש קרוב, ומזמין אותנו לתה. אחרי 77 לאוקטובר צמחו באיזור פינות הנצחה רבות, את חלקן ניתן לראות בנסיעה בכבישים וחלקן נמצאות בחורשות או בנקודות תצפית.

הפינה עליה אנו ממליצים היא זו שהוקמה ממש קרוב, כ-1.6 ק"מ מכיכר סעד-נחל עוז. מהכיכר פונים לכיוון נחל עוז, אחרי כ-350 מטר פונים שמאלה ל"כביש המילוט" של נחל עוז, אחרי כ-1.4 ק"מ מגיעים לחומת המגן מימין ויורדים שמאלה לפינת ההנצחה.

בפינה רוח, צל אורנים, גינת עשבי תה מטופחת וספסלי ישיבה. בחורף יפרחו אי"ה כלניות במדרון הצמוד אליה. המקום מוקדש לשלשה לוחמי מגלן שנפלו ב-7/10/23 בקרב על קיבוץ נחל עוז: רס"ן חן בוכריס ז"ל מאשדוד, סרן יפתח יעבץ ז"ל מרמת השרון ורס"ל אפיק רוזנטל ז"ל מכפר מנחם.

בשבעה באוקטובר חן, יפתח ואפיק שהו בביתם. עם השמע האזעקות הראשונות הקצינים המובילים ביחידת מגלן, מחליטים על דעת עצמם לא לחכות לפקודות ולהקפיץ מיידית את כל היחידה ללחימה.

לאחר מכן יצאה חוליית הפיקוד שכללה את חן, סגן מפקד יחידת מגלן, יפתח, קצין האג"ם אפיק החובש ושני לוחמים נוספים ככוח חלוץ לכיוון נחל עוז תוך שהם מתפעלים מספר אירועים עם כוחות אויב וכוחות צה"ל בדרכם לקיבוץ.

זהו הכח הראשון שמצליח להגיע לפאתי נחל עוז. בשעה 12:05 לערך התמקם החפ"ק בנקודת היערכות בסמוך לקיבוץ, בשעה 12:15 בקירוב נתקל החפ"ק במחבלי נוח"בה. במגע עימם כוחות החפ"ק הצליחו לחסל חלק מהמחבלים אך במהלך חילופי האש נהרגו חן בוכריס, קצין האג"ם יפתח יעבץ והחובש בחפ"ק אפיק רוזנטל.

לנקודת ההיתקלות הגיעו תוך כדי חילופי האש כוחות נוספים אשר נחלצו לעזרת הכוח, ואחרי לחימה עזה הביאו לסיום ההיתקלות. כוחות מגלן הגיעו לקיבוץ נחל עוז והחלו בחילוץ התושבים.

גבורת הלוחמים של כוח זה וכוחות אחרים שלחמו בגבורה במחבלים בכביש 25 היא עוד אחת מהסיבות להצלת קיבוץ סעד.

פינת ההנצחה הוקמה סמוך למקום ההיתקלות.

קרבת הפינה לסעד מזמינה טיול רגלי משפחתי, אך הפשפש הסגור לא מאפשר זאת. מתי יבינו פרנסי העדה כי הצורך לצאת דרך הפשפש חשוב כחלק מתהליך השיבה ויחזור המפתח למעוניינים !!! הפשפש שימש תמיד כפתח שלנו לטבע.

כתבה – איילת ברנע

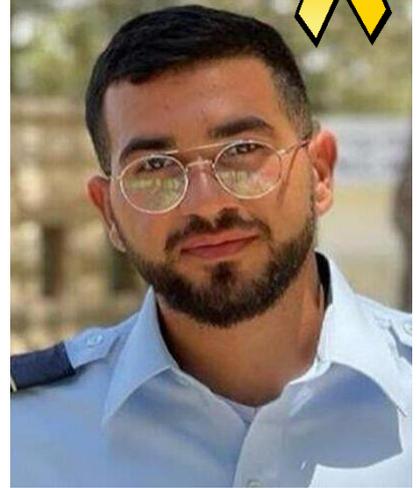
פינת החטופים והנעדרים

רן גואילי הי"ד

בן 24, מיתר

רס"ל רן גואילי, לוחם ביחידת יס"מ נגב במחוז הדרומי של המשטרה, נחטף לאחר שנהרג בקרב בקיבוץ עלומים. בבוקר המתקפה הוא סבל משבר בכתף והמתין לניתוח, כששמע מה קרה יצא להגיש עזרה, הוא רדף אחרי מחבלים, סייע לשורדי נובה, נורה בידו וברגלו במהלך קרב, ובמקום למצוא מחסה - חתר למגע מול עשרות מחבלי חמאס. כשהיה לבדו מולם, הוא הצליח לחסל 14 מהם רגע לפני שנחטף. בשעה 10:50 יצר קשר עם חבריו בוואטסאפ והודיע שנורה פעמיים ומאז נעלמו עקבותיו.

רן בלט למרחוק בזכות גובהו והיה פייטר עוד כילד. בגיל 12, כשהוא ראה כיצד כל הבנות בכיתה מעדיפות ללכת למסיבת בת'המצווה של תלמידה מקובלת על פניו של תלמידה עם נכות - הוא ארגן את כל הבנים להגיע למסיבה השנייה.

הוא התגייס לגולני לאחר מכינה קדם-צבאית, אך במהלך הטירונות הוא נפצע ועצם הירך שלו נשברה, משחזרת אימו. "הוא עבר ניתוח, שמו לו פלטינות ומסמרים, ובהתאוששות המנתח הבהיר לו שהוא לא יוכל לחזור להיות לוחם. רני ענה לו שהכל בראש, ושבתוך ארבעה חודשים הוא חוזר לעצמו - וזה מה שהיה. הוא סיים מסלול ושירת כלוחם וכמ"כ. עוד לפני השחרור הוא התחיל את הגיוס למשטרה. לא לקח חופשה ולא טס לחו"ל, רק רצה לשרת את המדינה".

ב-31.1.24 פורסם כי רן ז"ל נפל בקרב ב-7.10 והוא מוגדר כחלל חטוף ברצועת עזה. במשטרה ספדו לו: "נלחם בעוז ובחירוף נפש בחזית הלחימה מול האויב".

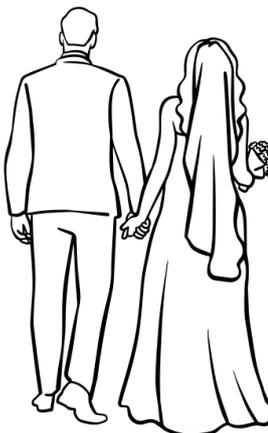
מי יתן וישוב לקבר ישראל ולמנוחת עולמים במהרה

לשיר ואלחנן וינברט
לשרה ואפרים זולן
ולכל המשפחה המורחבת
מזל טוב לבת המצווה של הבת/הנכד
תמר
רוק שחה ונחת

פינת המזל הטוב

לאסתר ויניב עקיבא
מזל טוב
לראל נישואי הבן
יובל עם ניצן
אושר, עושר, שלום ורעות

למרבית שריר
מזל טוב לראל נישואי הנכד
משה צה"ל אסתי
הנש של רמי ומרה שריר
שפע ברכות ואיחולים